

[Kurt Brauer.]

må jeg indrømme, for ministeren har jo ikke rigtig villet svare med sin tale. Han er jo ikke rigtig gået ind på det, vi har spurgt om. Når vi ser bort fra, at han altså ikke svarer på det, som vi har spurgt om, så er der jo mange interessante ting i ministerens tale. Historiske redegørelser og et tilbageblik over den sikkerhedspolitiske historie set med socialdemokratiske øjne og med NATO-tilhængeres øjne. Det er altid spændende at høre, om der nu er nuanceforskelle i disse tilbagebliksvurderinger af historiens forløb. Som en sådan er det et udmærket og velgennearbejdet dokument, men det har unægtelig ikke rigtig noget med sagen at gøre.

Den er jo – som den slags taler er, når de kommer fra NATO-tilhængere – af en sådan karakter, at den uden videre kunne udveksles med tilsvarende taler, som holdes bag jerntæppet. Det er faktisk sådan, at man meget vel kan forestille sig, at der sidder en politisk kommissær eller en forsvarsminister i dette øjeblik og forsøger at overbevise tvivlende Warszawa-pagtborgere med præcis de samme argumenter om, at sikkerheden er truet og selvstændigheden og den socialistiske udvikling ikke må lide skade, ved at man lægger sit riges grænse åben for disse aggressioner, som vælter ind fra den modsatte supermagts side osv. osv. Alle disse ting siges helt bestemt i Warszawapagtlande, og de siges altså helt bestemt på denne side af jerntæppet.

Der kunne måske her være grund til at gå ind på en lang redegørelse for SFs holdning til forsvarspolitik, men det er der faktisk ikke spurgt om. Der er ingen, der har bedt om at høre socialistisk folkeparti holde sit forsvarspolitiske foredrag i dag, så jeg skal afstå fra det og bare forudsætte, at det naturligvis er kendt, hvad vi mener.

Jeg kan godt forestille mig, at der var en enkelt her i salen – måske endda forsvarsministeren – som ville kunne forstå, at når man stiller sådan et spørgsmål, så er det for at få noget at vide, så er det, fordi man har en idé om, at der går nogle rundt i befolkningen, som synes, at det er meget ejendommeligt, at der er lavet en tolvmandsforening, hvori man sidder og diskuterer så vitale områder som rigets forsvarspolitik, uden at offentligheden rigtig kan få noget at vide, andet end hvad der kan opsnappes af dygtige journalister på trapper og gange. Jeg

synes også, det er meget ejendommeligt, at man ikke her har benyttet lejligheden til at komme lidt mere frem af busken.

De ting, jeg sagde før om, at ministerens tale kan være lige god på begge sider af jerntæppet, kan i grunden forstærkes af noget, som har været fremme her fra denne talerstol i dag. Hr. Arne Christiansen fra venstre nævner en række episoder her fra vore breddegrader, hvor vore farvande jo ivrigt besejles af søstridskræfter fra modsat hold, og hvor man ligger og leger katten efter musen med hinanden og går på vingerne og flyver ind mod dansk territorium for med forskelligt lyttegrej at finde ud af, hvor hurtige danskerne nu er blevet til at finde ud af, at man er på vingerne og er på vej mod dem. Det kan så aflyttes, og det har de en vældig spas af, ved jeg, på begge sider af jerntæppet. De ligger og leger med hinanden, træner sig i at afsløre, hvor hurtigt den anden part kan finde ud af, at der er ved at ske noget. Så drejer man af og flyver hjem.

Der er også store flådemanoøvrer ned igennem eller på tværs igennem Østersøen. En særlig listig variant er den, hvor man styrer ind imod vesttysk territorium for at lave et vistnok meget vanskeligt nordgående drej med sine søstridskræfter. Der afbrydes så øvelsen, og man sejler hjem efter at have konstateret, hvor kvikke danskerne denne gang var til at finde ud af, at det var det, man var ude på. Samtidig får man trænet sine rekrutter i at sejle til søs i disse nye landgangsbåde, man har skaffet sig derovre.

Det fik vi en række eksempler på af hr. Arne Christiansen. Hr. Arne Christiansen glemte at nævne den anden side af sagen. Vi er åbenbart lidt fiksere til at skjule tilsvarende manøvrer fra vestlig side, men der har da lige været en svensk klage over, at nogle SAS-fly har været på nippet til at falde ned ude over Østersøen, fordi amerikanske flyvere havde det med – formentlig da på vore vegne – at lave tilsvarende manøvrer som dem, hr. Arne Christiansen er ophidset over at Warszawapagtlandene laver.

Men herregud, der er da ikke tale om andet end stivbenede gamle koldkrigsgeneraler, som ligger og leger med hinanden. Det er sådan et krigsspil, man har løbende, hvor man laver signaler til hinanden. De vestlige magter laver det da helt sikkert i nøjagtig samme udstrækning som de østlige magter. Men at det skulle